

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 147/2016
14.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Владимира Илића, адвоката из ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 15 У 10439/15 од 18.02.2016. године, са Агенцијом за реституцију Републике Србије, Подручном јединицом Нови Сад, Хајдук Вељкова 11, као противном странком, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 15 У 10439/15 од 18.02.2016. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад број 46-009800/14 од 18.06.2015. године, којим је одбачен захтев ББ и АА из ..., заведен под бројем 46-009800/14, за враћање одузете имовине, односно обештећење, бившег власника ВВ, као неуредан.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да је пресуда незаконита, да су разлози наведени у образложењу пресуде супротни писменим доказима у списима и да је материјално право погрешно примењено. Наводи да је при предаји захтева у свему поступио по Закону о враћању одузете имовине и обештећењу и Правилнику о обрасцу захтева за враћање одузете имовине, односно обештећење, начину и поступку пријема и обраде захтева, списку пошта у којима ће се вршити подношење захтева и облику и садржину извода из захтева. Указује на то, да му није, у складу са одредбом члана 4. Правилника, указано на то, да није приложио све потребне доказе, већ је захтев примљен као уредан. Сматра да није било услова да тужени орган донесе закључак одбачају. Истиче да је, супротно одредбама Закона о општем управном поступку, у конкретном случају закључком одлучено мериторно, иако је закључком одбачен његов захтев. Наводи да је уз захтев поднет акт о подржављењу, а то је решење Првог средског суда за Београд бр. 2684/50, решење Другог средског суда за град Београд Дн 2099/50, а што Управни суд није уопште

ценио, што је био обавезан да учини. Посебно указује на то, да се, према нашим прописима, у време подржављења, својина стицала уписом у земљишну књигу, што је у конкретном случају и учињено. Предлаже да суд захтев уважи, а побијану пресуду укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка није дала одговор на захтев, већ је само доставила списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је одбацио захтев за враћање имовине, као неуредан, будући да нису испуњени услови из одредбе члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу за мериторно одлучивање, јер тужилац уз захтев није поднео оригинал или оверену фотокопију исправе о подржављењу имовине, нити су навеле назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је Управни суд побијаном пресудом повредио правила поступка на штету подносиоца захтева.

Тужба у управном спору је у конкретном случају поднета против закључка туженог органа, којим је одбачен, као неуредан, захтев тужиоца за враћање одузете имовине, односно обештећење, иза бившег власника ВВ. Тужилац је у тужби навео да је уз захтев, поднет туженом органу дана 13.02.2014. године, поднета сва документација прописана одредбом члана 42. став 3, став 4. и став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" 72/11... 108/13) и да сматра да захтев није неуредан и да је решење Првог среског суда од 20.06.1950. године, управо акт о подржављењу имовине његове правне претходнице.

Одредбом члана 1. став 2. Закона о управним споровима је прописано да се овим законом обезбеђује судска заштита појединачних права и правних интереса и законитост решавања у управним и другим Уставом и законом предвиђеним појединачним стварима.

Одредбом члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" 72/11 и 108/13) прописано је да захтев садржи податке о 1) бившем власнику, 2) одузетој имовини на коју се захтев односи, 3) праву својине бившег власника на одузетој имовини, 4) основу, времену и акту одузимања, 5) подносиоцу захтева и 6) правној вези подносиоца захтева са бившим власником. Ставом 4. тачка 3. истог члана закона прописано је да се уз захтев прилажу, у оригиналу и овереној фотокопији, следећи докази: за податке из става 3. тачка 4. овог члана – исправа о подржављењу имовине или

назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и слично.

Решењем Првог среског суда за Град Београд Дн 2099/50 од 26.10.1950. године поништен је пренос власништва непокретне имовине постојеће у ..., уписане у А листу ЗКУЛ 88 КО ..., укњижен за време окупације у корист Србије, а доцније у корист ГГ, ..., из ... Истим решењем наведена непокретност, која је била својина на равне делове ДД и ЂЂ, ..., из ..., преноси се у својину државе ФНРЈ. Из образложења наведеног решења произлази да је орган Града Београда молио да Први срески суд у Београду успостави раније стање на имовини која је у време окупације била пренета у корист Србије, а доцније у корист другог физичког лица, те да ту непокретну имовину пренесе у својину државе у смислу Закона о поступању са имовином..., што је Први срески суд наведеним решењем и учинио, позивајући се на Закон о поступању са имовином коју су сопственици морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Службени лист ДФЈ" 36/45 и "Службени лист ФНРЈ" 64/46).

Одредбом члана 2. став 1. тач. 20. и 21. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом Закона о поступању са имовином коју су власници морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Службени лист ДФЈ" 36/45) и Закона о потврди и изменама и допунама Закона о поступању са имовином коју су сопственици морали напустити у току окупације и имовином која им је одузета од стране окупатора и његових помагача ("Службени лист ФНРЈ" 64/46).

Када се има у виду напред изложено, као и протек времена и околности у којима се одвијало предметно подржављење имовине, а посебно чињеница да је предметним решењем, ставом II диспозитива, имовина пренета у својину државе ФНРЈ, по налажењу Врховног касационог суда, решење Првог среског суда за Град Београд Дн 2099/50 од 26.10.1950. године представља акт о подржављењу имовине, јер садржи основ одузимања, са позивом на законске прописе, уз конкретно навођење предмета одузимања. Предметни акт представља акт из одредбе члана 42. став 3. тач. 1, 2, 3. и 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, без обзира на то, што га је донео ванпарнични судија Првог среског суда за Град Београд и што је акт уписан у Дн - уписник тога суда, што је Управни суд, доносећи побијану пресуду, пропустио да утврди.

Одредбом члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС" 30/10), који се сходно примењује у поступцима по захтевима за враћање одузете имовине и обештећењу на основу одредбе члана 11. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано да пре доношења решења морају да се утврде све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и странкама омогућити да остваре и заштите своја права и правне интересе, што тужени орган такође није учинио, а Управни суд није санкционисао, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари. У поновном поступку Управни суд ће, пошто размотри све

одлучне чињенице за решавање о законитости оспореног решења, правилном применом прописа, да донесе на закону засновану пресуду.

Са изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 2. и став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да расправи питања на које му је указано пресудом овог суда.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 14.07.2016. године, Узп 147/2016

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан